

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **TV CZ s. r. o.**, se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, zastoupena Mgr. Davidem Novákem, advokátem se sídlem Vyšehradská 320/49, Praha 2, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2015, č. j. 8 A 101/2015 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Davida Nováka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 20. 8. 2015, č. j. 8 A 101/2015 - 56, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2015, č. j. RRTV/1474/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrátil jí věc k dalšímu řízení.

Napadeným rozhodnutím žalovaná uložila žalobkyni podle § 60 odst. 3 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), pokutu ve výši 500.000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb., ve spojení s § 32 odst. 5 téhož zákona, kterého se žalobkyně dopustila tím, že dne 19. 5. 2014 od 5.00 do 6.00 hodin na programu ACTIVE TV odvysílala teleshoppingový blok na erotickou zpoplatněnou telefonickou linku, který obsahoval sexuální praktiky, zobrazené zcela otevřeně a samoúčelně, bez vřazení do širšího kontextu, pouze jako stimul sexuálního pudu, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, že tento audiovizuální obsah byl zařazen do vysílání bezprostředně před 6. hodinou ranní, kdy se

předpokládá, že televizi sledují i děti a kdy některé televizní programy orientují své vysílání zejména na dětské diváky nejnížší věkové kategorie. Uvedený teleshoppingový blok má podle žalované svým explicitně sexuálním obsahem potenciál vážně narušit zejména psychický a mravní vývoj dětí, neboť u nich může způsobit závažné narušení jejich přirozeného sexuálního vývoje, vedoucí až k jeho patologizaci.

Městský soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Zdůraznil, že pro věc je podstatné posouzení, zda teleshoppingový blok (dále také „pořad“), jehož se předmět sporu týká, obsahuje pornografii a zda právě v důsledku toho mohl vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Jednoznačný závěr v tomto směru však v napadeném rozhodnutí není podle městského soudu obsažen. Městský soud poukázal na skutečnost, že ačkoliv žalovaná nechala vypracovat ve správním řízení znalecký posudek, tento je v podstatě nepoužitelný, jelikož z něj nelze zjistit, na základě jakých skutečností znalec dospěl ke kategorickým a jednoznačným tvrzením v něm obsaženým a především, z čeho znalec usoudil, že v teleshoppingovém bloku jde jednoznačně o téma pornografické. Podle městského soudu nadto znalec ve znaleckém posudku odpovídá na otázky, na něž v podstatě nebyl dotazován, jelikož podle zadání bylo úkolem znalce posouzení předmětného pořadu z hlediska vážného narušení fyzického, psychického či mravního vývoje dětí a mladistvých, znalec naopak nebyl dotazován, zda tento pořad je pornografií či nikoliv. Podle městského soudu se také odpovědi znalce obsažené ve znaleckém posudku (které se neshodují s rámcem položených otázek v jeho zadání) nekryjí s tím, jak je vymezena skutková podstata posuzovaného správního deliktu podle § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. Podle městského soudu mohla žalovaná učinit závěr o povaze posuzovaného pořadu (zejména o tom, zda jde o pornografii) a o jeho vlivu na vývoj dětí a mladistvých vlastní úvahou. Žalovaná však, ačkoliv citovala i z judikatury, která se vymezením pojmu pornografie zabývala pro účely jiných soudních řízení (trestního řízení či řízení před Ústavním soudem), sama na základě této judikatury neučinila závěr o tom, zda posuzovaný pořad je či není pornografií a zda vysílaný teleshoppingový blok může vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mládeže. Proto městský soud považoval argumentaci žalované v napadeném rozhodnutí za neuzavřenou, neboť v něm absentují úvahy nutné k závěru o odpovědnosti žalobkyně za daný správní delikt. Za nejasné považoval městský soud i úvahy žalované týkající se posouzení doby vysílání předmětného pořadu, které se uskutečnilo až do 6. hodiny ranní, neboť pokud by odvysíláním pořadu došlo k porušení § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb., pak je nerozhodné, kdy byl pořad vysílán. Městský soud měl za to, že ani úvahy žalované týkající se vlivu posuzovaného pořadu na dětského diváka nejsou zcela srozumitelné. Žalovaná připouští, že dítě samo nebude schopno porozumět smyslu sdělované informace obsažené ve vysílaném pořadu. V takovém případě však není z napadeného rozhodnutí zřejmé, zda po zhlédnutí daného pořadu, jehož smysl dítě nebude chápat, může dojít k vážnému narušení jeho fyzického, psychického nebo mravního vývoje. I v tomto nevysvětleném rozporu spatřoval městský soud nedostatečnost relevantních úvah žalované ohledně povahy a působení odvysílaného pořadu a v návaznosti na to ohledně odpovědnosti žalobkyně za daný správní delikt.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podává žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č.

pokračování

150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje tento rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěry městského soudu, že napadené rozhodnutí neobsahuje jednoznačnou argumentaci o tom, zda posuzovaný pořad obsahoval pornografii a v důsledku toho mohl vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Stěžovatelka má za to, že ne všechny pořady, které mohou takové vážné narušení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých způsobit, musí obsahovat pornografii či hrubé samoučelné násilí. V napadeném rozhodnutí není ani ve výroku, ani v odůvodnění obsažen závěr, že předmětný pořad obsahuje pornografii. Stěžovatelka naopak dovodila, že teleshoppingový blok obsahoval závadný obsah, který byl způsobit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých narušit, aniž se jednalo o pornografii. Proto také nebyla povinna v napadeném rozhodnutí definovat, co pod pojmem pornografie rozumí. Žalobkyně nebyla v tomto případě sankcionována za odvysílání pornografie, opak nelze z napadeného rozhodnutí dovodit a výkladem pojmu pornografie se tedy stěžovatelka ve svém rozhodnutí zabývala nad rámec svých povinností. V tomto směru podle stěžovatelky městský soud nesprávně interpretoval § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, že znalecký posudek, který zadala k vypracování znalci MUDr. Janu Zbytkovskému, je nepoužitelný, jelikož neodpovídá na položené otázky a obsahuje nepodložené závěry. Stěžovatelka zdůrazňuje, že odborný posudek měl za úkol posoudit prvky, které byly v daném teleshoppingovém bloku použity a sdělit, jak mohou na děti a mladistvé po jejich zhlédnutí působit, jak je vnímají, co si zapamatují a jaký na ně mohou mít vliv. Znalec neměl posoudit, zda pořad mohl vývoj dětí a mladistvých „*vážně narušit*“. Toto hodnocení náleží stěžovateli a je plně v její kompetenci. Znalec se zabýval všemi položenými otázkami, na něž pečlivě odpověděl z hlediska své odborné způsobilosti, a proto je jeho znalecký posudek plnohodnotným podkladem pro napadené rozhodnutí. Konečně stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, že argumentace napadeného rozhodnutí je neuzavřená a chybí v ní jednoznačný závěr o tom, zda odvysílaný teleshoppingový blok může vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Naopak v napadeném rozhodnutí stěžovatelka přesně specifikovala, v čem shledává obsah teleshoppingu za závadný a proč dospěla k závěru o tom, že jeho zhlédnutím může dojít k vážnému narušení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých. Za nesprávné považuje stěžovatelka i závěry městského soudu týkající se hodnocení doby vysílání posuzovaného pořadu. Závěr o době vysílání (před 6. hodinou ranní) je obsažen v napadeném rozhodnutí v kontextu posouzení závažnosti daného správního deliktu, naopak tuto skutečnost nehodnotila stěžovatelka v rámci samotných znaků skutkové podstaty posuzovaného správního deliktu. Proto nelze přisvědčit městskému soudu, že by z uvedeného důvodu bylo napadené rozhodnutí nesrozumitelné.

Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti shoduje se závěry městského soudu. Výklad § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb., jak byl proveden městským soudem, považuje za správný, neboť městský soud poukázal na skutečnost, že stěžovatelka nedospěla k jednoznačnému a spolehlivému závěru o spáchání daného správního deliktu žalobkyní. Přitom z odborného posouzení znalce MUDr. Jana Zbytkovského naplnění skutkové podstaty neplyne a vlastní zjištění o tom stěžovatelka neučinila. Výtky stěžovatelky obsažené v kasační stížnosti vztahující se k závěrům městského soudu o

nepoužitelnosti zpracovaného znaleckého posudku žalobkyně považuje za nesprávné. Ze zadání znaleckého posudku vypracovaného ve správním řízení plyne, že znalec měl posoudit pořad z hlediska vážného narušení psychického, fyzického či mravního vývoje dětí a mladistvých. Jelikož znalecký posudek neobsahoval jednoznačný závěr o tom, že by odvyšiláný pořad byl způsobilý vážně narušit vývoj dětí a mladistvých, stěžovatelka uvedla, že je pouze v její kompetenci posoudit, zda by k takovému vážnému narušení vývoje dětí a mladistvých mohlo či nemohlo dojít. To podle žalobkyně vede k porušení zásady zákazu libovůle a stěžovatelka tedy překročila meze správního uvážení, které způsobují nezákonnost jejího rozhodnutí. Podle žalobkyně je stěžovatelka podle § 56 správního řádu povinna znalce ustanovit tehdy, pokud rozhodnutí závisí na posouzení odborných skutečností. Pokud stěžovatelka v rámci své kompetence použila při rozhodování správní uvážení, musí být založeno na logických úvahách a doloženo relevantními podklady a musí být též řádně odůvodněno. Proto žalobkyně považuje za opodstatněné i výtky městského soudu týkající se nedostatků znaleckého posudku použitého jako podklad napadeného rozhodnutí. Žalobkyně souhlasí i se závěry městského soudu, že napadené rozhodnutí obsahuje nedostatečnou a neuzavřenou argumentaci týkající se povahy vysílaného pořadu a v důsledku toho i odpovědnosti žalobkyně za správní delikt. Podle žalobkyně odvyšiláný pořad nedosahoval té míry závadnosti, že by nemohl být vysílán vůbec a pokud zákon pro určité pořady stanoví dobu, v níž nesmějí být vysílány, pak tato doba byla žalobkyní také dodržena; žalobkyně tedy postupovala v souladu se zákonem a nedopustila se žádného správního deliktu. Podle žalobkyně doba vysílání nemá žádný význam v případě správního deliktu podle § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. Na druhou stranu pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 32 odst. 1 písm. g) téhož zákona je sice doba vysílání posuzovaného pořadu významná, avšak žalobkyně není za tento správní delikt sankcionována. Ze závěrů stěžovatelky tedy není jednoznačně zřejmé, jakého jednání se vlastně žalobkyně měla dopustit. Přestože v kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že doba vysílání pořadu má význam pro posouzení závažnosti správního deliktu, v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost opakovaně hodnotí jako velmi závažnou. Žalobkyně považuje za správný i závěr městského soudu o nelogičnosti úvah stěžovatelky, že dítě obsahu odvyšiláného pořadu nemůže rozumět, avšak přesto tento pořad může vážně narušit jeho fyzický, psychický či mravní vývoj. Žalobkyně tedy shrnuje, že stěžovatelka neměla dostatek relevantních podkladů pro závěr o tom, že byl spáchán správní delikt podle § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. a z těch podkladů, které měla k dispozici, vyvodila nesprávné a nelogické závěry, které nevysvětlila a dostatečně neodůvodnila. Žalobkyně proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Napadený rozsudek podle Nejvyššího správního soudu vadou nezákonnosti netrpí. Městský soud správně vystihl nedostatky napadeného rozhodnutí, které se nesou jednak v rovině nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a zčásti též pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud především souhlasí se závěry, jež městský soud vyslovil ke znaleckému posudku, který byl jedním z podkladů pro rozhodnutí. Tento znalecký

pokračování

posudek, byť je vypracován znalcem požadované odbornosti, je vnitřně rozporný a především, zcela jednoznačné a kategorické závěry v něm obsažené nejsou nikterak odůvodněny a nelze tak vůbec seznat, jak k těmto závěrům znalec dospěl. Jedná se především o nepochybné tvrzení znalce, že v teleshoppingovém bloku jde zcela jednoznačně o téma pornografické, kterým fakticky uvozuje posudkovou část svého odborného vyjádření. Znalec tuto úvahu nikterak nevysvětluje, nýbrž pouze konstatuje jako holý fakt, doprovázený úvahou, že v době, kdy je uvedený pořad vysílán (mezi 5. a 6. hodinou ranní) „většina dětí a mládeže ...ještě nesleduje televizi“. Jako vnitřně rozporné je třeba považovat závěry znalce ohledně působení pořadu na děti mladší 10 let, kdy na jedné straně uvádí, že prezentace pořadu způsobem znázorňujícím nezastřeně sexualitu dospělých osob může být „spíše škodlivá a narušující“, na dalším místě znaleckého posudku však dovozuje, že prezenze podobných materiálů může mít na děti této věkové skupiny „vysloveně škodlivý vliv“. Ačkoliv znalec vyjadřuje názory o působení vysílaného pořadu na děti či mladistvé různých věkových skupin a především u kategorie dětí starších 10 let a dospívající mládeže považuje pořad za nevhodný, na dalším místě posudku již bez věkového rozdělení konstatuje, že „u nedospělých jedinců průměrné (či podprůměrné) inteligence...působení takovýchto pořadů... považuje za zvlášť škodlivé a narušující“ a dále, že „u některých nedospělých jedinců může...pořad působit jako odstrašující příklad - vytvářením neuvědomělých negativních emocí a blokad přirozeného sexuálního zrání a vývoje osobnosti“. Tyto závěry završuje znalec konstatováním, že „za velmi závažně narušující...považuje též skutečnost, že obsah pořadu je upoutávkou pro placené erotické „služby“ (přesněji řečeno prostituci).“, ačkoliv dříve uvádí, že prezentaci pořadu z psychiatricko-sexuologického hlediska nepovažuje za přímo škodlivou a že samotná témata pořadu nepovažuje za problematická. Uvádí-li navíc stěžovatelka v kasační stížnosti, že úkolem znalce nebylo posoudit, zda pořad má způsobilost vážně narušit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých, je toto tvrzení v příkrém rozporu se zadáním otázek, na něž má znalec odpovědět (1. *Posouzení pořadu z hlediska vážného narušení psychického, fyzického či mravního vývoje dětí a mladistvých*; 2. *Specifikovat, jaké konkrétní mediální obsahy v pořadu mají narušující potenciál a proč*; 3. *Vývoj jaké skupiny dětí či dospívajících může být tímto mediálním obsahem vážně narušen a s jakými možnými důsledky?*).

Za zcela zavádějící považuje Nejvyšší správní soud i tu část znaleckého posudku, v níž znalec odpovídá na stěžovatelkou položené otázky (viz shora). Tyto totiž znalec přeformuloval použitím slova „ohrožující“ či „ohrožení“ namísto v zadání otázek obsaženého slova „narušující“ či „vážné narušení“. Již tím došlo ke zcela zjevnému posunu v náhledu na účinky či vliv posuzovaného pořadu na děti a mladistvé, jelikož znalec své závěry formuluje ve vztahu k tomu, zda pořad může ohrozit vývoj dětí a mladistvé. Zákonodárce však v § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. pojem „ohrožení“ vůbec nepoužívá. Již z uvedeného je zjevné, že závěry znalce nelze pro účely, k nimž byl zamýšlen stěžovatelkou, použít. Strohé vypořádání uvedených nesouladností ze strany stěžovatelky tak, že znalec nepoužívá přesnou terminologii zákona č. 231/2001 Sb., což však vzhledem k věcnému obsahu posudku není na závadu, je naprosto nedostatečné, pokud se stěžovatelka nehodlala ani přidržet závěrů znalce o tom, že pořad pornografii skutečně obsahuje. Lze tedy přisvědčit městskému soudu, který se z hlediska (ne)použitelnosti závěrů znaleckého posudku vyjádřil přiléhavě.

Shora uvedená skutečnost o tom, že znalecký posudek nebyl pro posouzení věci a vyslovení závěru o odpovědnosti žalobkyně za správní delikt v nyní posuzované věci relevantním podkladem, by však sama o sobě nebyla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Jak totiž uvádí stěžovatelka, a Nejvyšší správní soud s ní v této úvaze souhlasí, posouzení působení pořadu a naplnění konkrétní skutkové podstaty správního deliktu odvysíláním posuzovaného pořadu, je věcí stěžovatelky samotné. Nejvyšší správní soud má dokonce za to, že v dané věci bylo zpracování znaleckého posudku v podstatě nadbytečné a stěžovatelka byla s to sama posoudit, zda vysílaný teleshoppingový blok je pořadem, který může vážně narušit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Ostatně obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 29. 3. 2012, č. j. 5 As 15/2011 - 116, dostupném na www.nssoud.cz, který se zabýval problematikou téhož správního deliktu, v němž dovedl, že *„posouzení, které pořady mohou vážně narušit mravní vývoj dětí a mladistvých je primárně otázkou právní, jejíž posouzení náleží výlučně stěžovateli a následně správním soudům(…)“*. Stěžovatelka tedy mohla zjevné nedostatky (vnitřní rozpornosti závěrů znalce a jejich kategorického vyjádření bez bližšího odůvodnění) znaleckého posudku nahradit svojí vlastní úvahou, což však neučinila. Stěžovatelka naopak vyšla ze znaleckého posudku a jeho jednotlivé pasáže přímo doslovnou citací přebírá jak v popisu skutkového děje, tak i při právním posouzení věci, s výjimkou toho, že se vyhýbá použití pojmu pornografie, kterým však znalec svoje odborné posouzení vlastně uvozuje a na němž jsou v podstatě jeho závěry založeny a vybudovány (viz například část odpovědi na druhou otázku stěžovatelky ve znění: *„Obrožující potenciál má zcela jednoznačně téma pornografické, znázorňující nezastřeně sexualitu dospělých osob.“*).

V tomto směru Nejvyšší správní soud shledává další pochybení stěžovatelky, jehož se v napadeném rozhodnutí dopustila. Ačkoliv v popisu skutku, jak je obsažen ve výrokové části napadeného rozhodnutí, pojem pornografie neužívá, podstatná část odůvodnění napadeného rozhodnutí se výkladem pojmu pornografie zabývá (zjevně v návaznosti na kategorický závěr znalce v jeho znaleckém posudku, jenž byl podkladem pro napadené rozhodnutí). Přitom však stěžovatelka výslovně neuvádí, zda odvysílaný teleshoppingový blok považuje za pornografický (obsahující pornografii), či nikoliv. V tom spatřuje Nejvyšší správní soud nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí. Ačkoliv z výrokové části napadeného rozhodnutí by se jevilo, že posuzovaný pořad stěžovatelka za pornografický nepovažuje a v jeho obsahu pornografii nespatřuje, z odůvodnění napadeného rozhodnutí vzhledem k obsáhlé disputaci ohledně povahy pornografických pořadů a výkladu pojmu pornografie v dosavadní judikatuře soudů, které dokonce cituje, se spíše nabízí, že podle stěžovatelky posuzovaný pořad pornografický obsah má. Uvedená nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí je navíc umocněna skutečností, že se stěžovatelka vyhýbá (na rozdíl od znalce) vyslovení kategorického závěru o tom, zda pořad obsahuje pornografii či nikoliv, avšak při vlastním posouzení povahy pořadu z pohledu jeho působení na psychický, fyzický či mravní vývoj dětí a mladistvých, bez použití slova pornografie, tento hodnotí charakteristikami, které v předchozí (stěžovatelkou predestinované) judikatuře českých soudů byly přiřazeny právě pořadům pornografickým či obsahujícím pornografii. I tím stěžovatelka naznačuje (byť implicitně), že pořad podle ní má pornografický obsah.

Tento rozpor mezi výrokem a odůvodněním napadeného rozhodnutí stěžovatelka v kasační stížnosti sice zjemňuje tvrzením, že sporný teleshoppingový blok jako pořad

pokračování

obsahující pornografii neposoudila, avšak v takovém případě nejsou srozumitelné úvahy stěžovatelky na téma povahy pornografických pořadů a zejména výkladu pojmu pornografie jako takového, které jsou v napadeném rozhodnutí obsáhle vyloženy (viz strana 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Pokud by totiž stěžovatelka nevycházela z úvah o pornografickém obsahu posuzovaného pořadu, pak by nebylo vůbec třeba se výkladem uvedeného pojmu a dosavadní judikaturou českých soudů k této problematice zabývat.

Ačkoliv Nejvyšší správní soud musí přisvědčit stěžovateli v tom, že pojmovým znakem správního deliktu dle § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. není, aby pořad, který má potenciál vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, obsahoval pornografii, přesto za předpokladu, že napadené rozhodnutí vychází z podkladů, z nichž jeden výslovně pořad za pornografický označuje, je třeba, aby stěžovatelka vymezila, zda sama (jelikož jde o úvahu správního orgánu, tedy stěžovatelky) pořad za pornografický či obsahující pornografii považuje. Pro případ, že obsah pořadu stěžovatelka za pornografický nepovažuje (jak tvrdí v kasační stížnosti), je nezbytně třeba, aby se vymezila proti závěrům obsaženým ve znaleckém posudku znalce MUDr. Jana Zbytkovského, který jako podklad pro napadené rozhodnutí použila, který však z presumpce pornografického obsahu pořadu vychází, a aby srozumitelně vyjádřila svoje vlastní úvahy o tom, proč má pořad způsobilost vážně narušit (fyzický, psychický, mravní) vývoj dětí a mladistvých, ač pornografii neobsahuje. I když se v napadeném rozhodnutí stěžovatelka pokusila vyjádřit, v čem teleshoppingový blok vážné narušení psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých může způsobit (vážné narušení fyzického vývoje stěžovatelka nevytýká), použila k tomu převzaté úvahy znalce ze znaleckého posudku, který nebyl z důvodů výše vyložených použitelný a který vycházel z jednoznačného předpokladu, že posuzovaný pořad pornografii obsahuje. Implicitně tedy i stěžovatelka dovodila, že posuzovaný teleshoppingový blok pornografii obsahuje, avšak z blíže neznámých důvodů se jednoznačnému vyslovení závěru o tom, že pořad obsahuje pornografii a v důsledku toho je způsobilý vážně narušit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých vyhnula.

Přitom, pokud by stěžovatelka svoje úvahy o tom, jaké pořady lze považovat za pořady obsahující pornografii vyjádřila dostatečně jasně a zejména ve vztahu k posuzovanému pořadu, pak již pouhý závěr o tom, že teleshoppingový blok obsahuje pornografii, by jednoznačně odpovídal na otázku, že jeho odvysíláním došlo ze strany žalobkyně ke spáchání správního deliktu porušením § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb. Uvedený zákon sice nevyžaduje, aby určitý pořad, který je způsobilý vážně narušit psychický, fyzický či mravní vývoj dětí a mladistvých musel obsahovat pornografii, avšak na druhou stranu, pokud pornografický obsah vykazuje, pak to samo o sobě působí, že pořad je třeba považovat za takový, který může vážně narušit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých a nesmí být do vysílání vůbec zařazen. Jednoznačné vyjádření toho, zda posuzovaný pořad stěžovatelka považuje za takový, který pornografii obsahuje či nikoliv není z napadeného rozhodnutí z důvodů výše uvedených zřejmý, a proto jsou nejasné i úvahy stěžovatelky, v čem spatřuje způsobilost posuzovaného pořadu vážně narušit psychický a mravní vývoj dětí a mládeže. Proto lze souhlasit se závěrem městského soudu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i z výše uvedených důvodů.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje na další nedostatek napadeného rozhodnutí, který působí jeho nepřezkoumatelnost, a to nesoulad výrokové části napadeného rozhodnutí v popisu skutkového děje a v obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména na stranách 2 -3 napadeného rozhodnutí), jakož i na skutečnost, že součástí vlastního popisu skutku je i právní posouzení pořadu z pohledu § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb., které však nemá být v popisu skutku uvedeno. Právní kvalifikace skutku má totiž vyplynout z toho, že určité konkrétní vytýkané jednání (jednoznačně a nezaměnitelně vymezené), je podraženo pod konkrétní zvolenou právní normu a naplní-li toto vytýkané (jednoznačně popsané, konkrétní) jednání její hypotézu, pak může také nastoupit zákonem předvídaná sankce (uložení pokuty), není-li dispozice právní normy (zákaz vysílání pořadu) respektována.

Nakonec Nejvyšší správní soud přisvědčuje i závěrům městského soudu, které vytýkají napadenému rozhodnutí, že jako součást popisu skutku pro účely jeho podražení pod definici správního deliktu vytčeného v § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb., uvažuje s časovým zařazením posuzovaného teleshoppingového bloku do vysílání. Nelze souhlasit s argumentací stěžovatelky, že úvahy o době vysílání pořadu (bezprostředně před 6. hodinou ranní) jsou v napadeném rozhodnutí obsaženy pouze pro účely posouzení míry závažnosti daného správního deliktu. Doba zařazení pořadu do vysílání pořadu je součástí popisu skutku, a to nejen jako časový údaj identifikující daný teleshoppingový blok (mezi 5. a 6. hodinou ranní), ale i v souvislosti se závěrem o způsobilosti posuzovaného pořadu vážně narušit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých (ve výrokové části napadeného rozhodnutí) vzhledem k možnosti jeho zhlédnutí dětmi nejnižší věkové kategorie. Dále je v odůvodnění napadeného rozhodnutí (vždy obsahově shodná pasáž) o době vysílání opakovaně uváděna jako závažná skutečnost, která ovlivňuje, že pořad má způsobilost vážně narušit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. Doba vysílání (zařazení pořadu do určitého vysílacího času - zde bezprostředně před 6. hodinou ranní) však není pojmovým znakem daného správního deliktu. Pořady, které mají potenciál vážně narušit psychický, fyzický či mravní vývoj dětí a mladistvých nesmějí být vysílány vůbec, tedy bez ohledu na dobu vysílání. Proto, jak správně stěžovatelka uvádí, lze dobu vysílání pořadu hodnotit toliko v rámci úvah o výši ukládané sankce.

Stěžovatelka tento jinak správný názor v napadeném rozhodnutí nerespektuje. Úvahy o tom, že je to právě doba vysílání, která umocňuje, že teleshoppingový blok může vážně narušit (psychický a mravní) vývoj dětí a mladistvých, tedy zvyšuje „závažnost“ jednání, jsou uvedeny (kromě výrokové části napadeného rozhodnutí) v části obsahující popis děje teleshoppingového bloku (strany 2 a 3 napadeného rozhodnutí – zvýrazněné části textu) a v části právní kvalifikace nazvané v odůvodnění napadeného rozhodnutí „*Správní uvážení Rady*“ (strana 9 napadeného rozhodnutí) a konečně i v části pojednávající o výši sankce (strana 13 napadeného rozhodnutí – v pasáži nazvané „*závažnost věci*“). To je však podle Nejvyššího správního soudu nepřipustně opakované hodnocení téže skutečnosti v neprospěch (k tíži) žalobkyně při právní kvalifikaci skutku a při uložení sankce. I zde je tedy třeba souhlasit s městským soudem, který shora uvedené stěžovatelce vytkl. Vzhledem k nesrozumitelným závěrům stěžovatelky ohledně posouzení pořadu jako pořadu vážně narušujícího psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých právě i z důvodů spojených s dobou vysílání posuzovaného pořadu, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

pokračování

Ze všech shora uvedených důvodů je zjevné, že rozsudek městského soudu nezákonností netrpí, naopak městský soud správně posoudil napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, a to nejen pro nedostatek důvodů, ale i pro nesrozumitelnost.

Z tohoto důvodu byla kasační stížnost Nejvyšším správním soudem zamítnuta podle § 110 odst. 1 s. ř. s., a to postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého se o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

V dalším řízení je stěžovatelka vázána vyslovenými právními názory městského soudu, zčásti doplněnými i závěry Nejvyššího správního soudu (ohledně nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí).

Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že součástí žalobních bodů byla mimo jiné námitka žalobkyně týkající se nedostatku její legitimace jako osoby odpovědné za daný správní delikt. Tuto žalobní námitku městský soud neposuzoval, jelikož napadené rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Tato dílčí disproporce napadeného rozsudku nepůsobí jeho nepřezkoumatelnost (pro nevypořádání žalobních bodů), i když pro závěr o odpovědnosti žalobkyně za správní delikt je otázka věcné legitimace žalobkyně významnou. Pokud by tedy byla tato námitka uplatněna žalobkyní opětovně i poté, co stěžovatelka ve věci nově rozhodne, bude nezbytné se otázkou věcné legitimace žalobkyně jako osoby odpovědné za posuzovaný správní delikt také zabývat.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení o kasační stížnosti byla úspěšná žalobkyně, a proto jí byla přiznána náhrada nákladů řízení sestávající z odměny advokáta a náhrady hotových výdajů v celkové výši 4.114 Kč. Tyto náklady byly stanoveny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a proto žalobkyni náleží odměna za jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 23. 11. 2015 ve výši 3.100 Kč a dále jí náleží náhrada hotových výdajů za jeden režijní paušál po 300 Kč [§ 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3.400 Kč byla v souladu s § 35 odst. 8, věta druhá s. ř. s. navýšena o 21% daň z přidané hodnoty, jejímž je zástupce žalobkyně plátcem, ve výši 714 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu